ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΕΝΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑ…

Ειπώθηκε ότι η Αλεξάνδρεια μοιάζει με μία ηλικιωμένη και εντυπωσιακή αρχόντισσα, κάποτε πανίσχυρη, κοσμοπολίτισσα, δυναμική και πλούσια, που όμως έχασε τα μεγαλεία της στο διάβα του πανδαμάτορα χρόνου… Ωστόσο, παραμένει η επιφανής αρχόντισσα, με το εκλεπτισμένα ευγενικό, μα βαθειά ταλαιπωρημένο από τα χρόνια πρόσωπο, στολισμένη ακόμα με τις φθαρμένες πλέον τουαλέττες της και τα θαμπά, τσακισμένα, μα περίτεχνα κοσμήματά της. Πάντα όμως περιάκουστη, πάντα αξιοθαύμαστη, γι αυτό αξιοσέβαστη!

Αυτά γυρνούσαν στο μυαλό μου τούτο απόγευμα, που βγήκα να περπατήσω χωρίς συγκεκριμένο προορισμό. Περπατούσα και προσπαθούσα να αφουγκραστώ την ιστορία αυτής της πόλης,να νιώσω τους παλμούς της με την παρατήρηση, με την φαντασία, με τις λίγες σχετικές γνώσεις, με το νού, κυρίως με τη ψυχή.

Χωρίς να το καταλάβω, διέγραψα σχεδόν ένα κύκλο στο ιστορικό κέντρο της πολύβουης Μεγάλης Πόλης (όπως ιστορικά καθιερώθηκε, κατ' αντιστοιχία προς την Πόλη δλδ την Κωνσταντινούπολη) ξεκινώντας από το Πατριαρχείο, κατεβαίνοντας στην παραλιακή λεωφόρο, κινούμενος ανατολικά προς την Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας -όπου εισήλθα πεζός και στην πνευματική δικαιοδοσία της Μητροπόλεως Ναυκράτιδος-και επέστρεψα διασχίζοντας ακριβώς το κέντρο.

Είχε βραδυάσει πιά. Οι φωνές των σίχ (κατά λέξη σεΐχης), αναμεμιγμένες με μουσικές, κορναρίσματα, γέλια και φωνές, αντιλαλούσαν συντονισμένα -μέσα από τα μεγάφωνα που κατέλαβαν τις κορυφές των μιναρέδων, καθηλώνοντας οριστικά τον σιχ μέσα στο τζαμί, γονατιστό μπροστά στο μικρόφωνο- πάνω από την πόλη των 10+ εκατομμυρίων κατοίκων, για να δοξάσουν "επί την ηλίου δύσιν" τον Μεγάλο θεό. "Αλλάχ ου άκμπαρ"… ο θεός είναι ο μέγιστος!

Τότε συνειδητοποίησα ότι αυτός ο απογευματινός περίπατος ήταν ουσιαστικά ένας περίπατος στον χρόνο, μία περιδιάβαση σε αιώνες περασμένους, που διήρκησε σχεδόν δυο ώρες, μέσα από ζωντανές εικόνες περίτεχνων κτιρίων διαφορετικών αρχιτεκτονικών ρυθμών, μα πάντοτε ιδιαιτέρως προσεγμένων, κάποτε ανταγωνιζομένων σε αίγλη και σε de facto επίδειξη οικονομικής, επαγγελματικής, κοινωνικής, πνευματικής ισχύος, ακόμη και εθνικού φρονήματος νομίζω…

Ένας μαγευτικός περίπατος στην Μεγάλη Πόλη, στην πόλη που περπατώ συνολικώς 8 χρόνια, στους ίδιους δρόμους που πάτησε ο Μ.Αλέξανδρος, η Κλεοπάτρα, ο Ιούλιος Καίσαρας, η Υπατία…

Οι Διδάσκαλοι της Οικουμενικής Εκκλησίας, Άγιοι Αρχιεπίσκοποι Αλεξανδρείας Αθανάσιος και Κύριλλος…στη γωνιά του δρόμου που με αγάπη και ταπείνωση έσκηψε ο Άγιος Πατριάρχης Ιωάννης ο Ελεήμων για να δώσει βοήθεια στον φτωχό ζητιάνο, τον "ελάχιστο αδελφό" του Χριστού…

Εκεί που πέρασε η απαστράπτουσα Πατριαρχική άμαξα με τα έξι άλογα, μεταφέροντας επισήμως τον Τήνιο στην καταγωγή Πατριάρχη Αλεξανδρείας Φώτιο Περόγλου και τον φιλοβενιζελικό, χαρισματικό και διορατικό Πατριάρχη Μελέτιο Μεταξάκη…

Εκεί που έκανε περίπατο ο Τοσίτσας, ο Αβέρωφ, ο Μπενάκης, ο Ράλλης, η Πηνελόπη Δέλτα, ο Καβάφης… διπλα στα κράσπεδα των δρόμων που έρρευσε αίμα ατρόμητων πιστών από σπαθί αραβικό…

Εκεί που οι Ιταλοί, Άγγλοι, Έλληνες αρχιτέκτονες συναγωνίστηκαν σιωπηρά να κατακτήσουν τον χρόνο με τα αρχιτεκτονικά δημιουργήματά τους…

Λένε ότι αν πιείς, έστω και μιά φορά, νερό από το Νείλο, μαγεύεται η καρδιά και από τούτη τη γη δύσκολα απομακρύνεσαι, αφού θα θες και πάλι να επιστρέψεις!

+ο Ν.Π